

Župnija
Ljubljana Sveti Križ

oznanila

“Saj ste vendar živi kamni!” (1 Pt 2,5)

April ■ 2021

Velikonočno voščilo

»Govorim in se podarjam le v notranji samoti. Napolnim samo, kar je prazno, in razsvetlim samo, kar je v senci. Svoje gnezdo spletem tam, kjer je križ, in v moji moči ljudje postajajo živi križi. Zato pa se morajo osvoboditi vsakega posvetnega duha in samih sebe, živeti morajo skriti v samoti, oddaljeni od vsega, kar nisem Jaz. Ne moreš si predstavljati, kako zelo cenim take vrste temo, praznino in samoto. Glej, hčerka, to je potrebno, da bi lahko slišala vzdih Svetega Duha. Ob njihovi blagosti zatrepetajo vsa nebesa in se vzradostita Oče in Sin.«

Concepcion Cabrera de Armida (Conchita), Življenje v Svetem Duhu

Vzljubil me je in zame daroval samega sebe ...

Ne gre za niti poezijo niti za lepe besede. Resnična in močna je Božja beseda, zareže ... in se ne vrne, ne da bi opravila, za kar je bila poslana. Četudi še straši korona, četudi so bolezní in stiske, Gospod pravi: »Ne boj se – vzljubil sem te in zate daroval samega sebe.« Smrt je samo prehod. Kristus, Gospodar življenja, se lahko sprehaja skozi to zagrinjalo ... Ali lahko preveč govorimo o Božji ljubezni? Res je, vse besede lahko lahkomišelnó zlorabimo. Toda kdor je zares občutil ljubezen, ve, da je to najlepša in najresnejša stvar. Je darovanje do smrti, gre zares ... In če nam tega nihče ne bo povedal, kje se bomo naučili te umetnosti življenja? Dobrohotnosti, upanja za drugega in zase, usmiljenja, potrpežljivosti, iskrenosti, preprostosti, odprtosti ...? Vse to prinaša v naše odnose On, ki je s tem, ko je premagal smrt, pokazal moč ljubezni, ki je večja od vsake zlobe, neresnice, očitánja, naveličanosti, utrujenosti, sebičnosti ...

Vzljubil me je in zame daroval samega sebe, lahko ponavljamo na velikonočno jutro.

In vsakemu, ki ga srečamo, danes ali jutri, povemo: »Vzljubil te je in zate daroval samega sebe!«

Vsem voščimo blagoslovljene praznike Kristusovega vstajenja!
župnik Peter, kaplan Aljaž in sestra Helena

Velikonočno jutro je - zakaj jočeš?

*L*ahko bi rekla, da sem odraščala v tradicionalno verni družini. Ob nedeljah smo hodili k maši, sledili tradiciji ob vseh večjih cerkvenih praznikih, pokadili hišo na sveti večer, nosili velikonočna jedila k žegnu ... A osebna vera, odnos z Bogom, z Jezusom, ni bila tema naših domačih pogovorov. Dolgo, dolgo časa je bil Jezus v mojih očeh nekdo moder, ki je učil lepe reči, a so ga nasprotniki umorili, da jim ne bi več mogel škoditi. Nisem se veliko ukvarjala z Njim, čeprav sem

se z Njim tu in tam, v takih ali drugačnih okoliščinah močno srečala. Občasno sem celo mislila, da ga poznam, da vem, kakšen je, in da mi o sebi ne more povedati nič novega. Fokus mi je uhajal drugam, na lepe reči sveta, na načrtovanje življenja, kot sem si ga predstavljala.

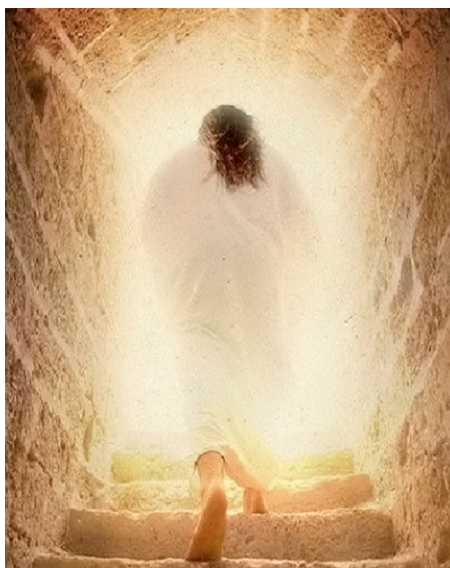
Minevala so leta. Življenje je teklo in umišljen občutek kontrole nad življenjem se je počasi razblinjal. Na neki točki sem se odpravila na romanje v Kompostelo, da bi iz-

prosila uresničitev svojih načrtov. Za špranjo sem pustila vrata odprta tudi za Njegove ... in po vrnitvi sem dobivala vabila v situacije, ki so me primorale, da sem mu vrata odpirala vedno bolj. Tako na široko, da sem se nekega dne zavedela, da ne želim, da še naprej ostaja pred vrati in trka, ampak sem ga končno povabila, naj se namesti v hiši mojega srca. Postala sem njegova učenka, želela sem ga spremljati, kamorkoli bi šel in govoril množicam. Vse se mi je zdelo mogoče in kot Peter sem želela biti najboljši in najsposobnejši učenec, ki vse ve in zna in je prvi pri vratih, ko Jezus vstane, da bi se odpravil na pot. Z Jezusom ob rami sem se počutila, kot da sem na pol že v nebesih. A biti Jezusov učenec ni lagoden sprehod po široki cesti. Kdor vstopi v Njegovo šolo, je na začetku mor- da priča čudežem, ozdravljenjem, je deležen bujne duhovne rasti in dobiva vpogled v lepoto Božjega kraljestva ... toda Jezus neprestano opozarja, da ga čaka trpljenje. Njega in mene.

Ko je prvič po tem, ko sem ga spoznala od blizu, napočil krvavi pot velikega četrtka, ki sta mu je sledili agonija velikega petka in okamenela tišina velike sobote, sem bila presenečena in prestrašena, tako kot so bili učenci, ki

so Jezusa zapustili takoj, ko je bilo na kocki njihovo življenje. Ko sem na jutro tretjega dne pritavala do Njegovega groba, me je kot Marijo Magdaleno vprašal: »Zakaj jočeš?« Gledal me je z usmiljenjem, s pogledom, ki vidi v dno duše in čez ... ki vidi mojo šibkost, ranjenost, strah zase, željo po nadzoru, ošabnost in lenobo ... gledal me je, tako kot je pogledal Petra, potem ko ga je zatajil ... Njegov pogled ne obsoja, ampak brez naveličanosti in enega samega očitka vabi k sebi, v odnos s sabo. Ko na vstajenjsko jutro stojim ob grobu, me vedno znova vpraša, zakaj jočem, in me spomni, da je to, kar se zdi neslaven poraz in konec, šele začetek.

Bena Briški

Tisto, kar mi je manjkalo ...

Odraščala sem v ateistični družini, v kateri je bila mama sicer verna, vendar je sčasoma opustila obiskovanje bogoslužja. Oče je bil vojak, zato sva imela z bratom še bolj nepopustljivo in pogosto kruto vzgojo. Kot otrok in mladostnica sem bila pogosto v stiski, vendar sem se o tem s starši težko pogovarjala. Vedno se mi je zdelo, da naši družini nekaj manjka, višji skupni imenovalac, ne da smo vsi prepuščeni samo svojim predstavam. Tudi kasneje v življenju me je begalo, po kakšnih kriterijih se ljudje vedejo. Moje življenje skoraj v nobenem pogledu ni bilo zelo uspešno. Nenehno so me spremljali nezadostni odnosi v naši družini, še posebno čustvena hladnost in pogosto tudi krutost mojega očeta. Lani pa sem doživela popoln kolaps zaradi preutrujenosti, hudih pritiskov v službi in potem še izgube službe. Nenadoma sem se počutila popolnoma izkoreninjena iz življenja. V težkem obupu sem iskala rešitev, vendar sem čutila, da mi niti prijatelji niti zdravniki ne morejo pomagati, zato sem se po navdihu zatekla v cerkev. Srečala

sem duhovnika, ki mi je prisluhnil, začela sem se udeleževati svetih maš in bile so mi v veliko uteho. Duhovnik me je usmeril v katehumenat, kjer smo se uvajali v krščanstvo. Vmes sem veliko razmišljala o svojem življenju in končno prišla do zaključka, da je bilo tisto, kar mi je manjkalo, zavest o Božji ljubezni. Prej sem iskala ljubezen ljudi, nisem pa vedela, da je Ljubezen tako blizu. Spoznala sem tudi, da za ljubeče življenje vsak potrebuje Božji blagoslov, zato sem se odločila, da zaprosim za sveti krst. Želja se mi bo uresničila na velikonočno vigilijo. V tem obdobju sem bila deležna globokega duhovnega zdravljenja in upam, da bom odslej lažje hodila v miru.

Lidija

Kristus me je vzljubil

Knjiga in čaj

*A*prila (13. 4.) se bomo srečali ob knjigi Kristus me je vzljubil, ki jo je napisal jezuit Jože Roblek. Lansko leto je praznoval zlato mašo, 50 let duhovništva. Leta 1970 si je za svoje duhovniško geslo izbral tole misel: »Kristus me je vzljubil in zame daroval samega sebe.«

V povezavi z geslom je nastala knjiga, ki je izšla ob njegovem visokem

jubileju. V njej so zbrana duhovna zrna, ki so plod njegovega življenja in dela v globoki povezanosti z Gospodom. Pater Jože Roblek je mož močne vere in predane molitve, zato je njegova knjiga tudi priročnik ignacijanske molitve. V njej boste lahko prebrali še osebni nagovor papeža Frančiška in izbrana pričevanja o patru.

Zdenka Sušec

OBIŠČITE NAŠO SPLETNO STRAN

www.ljubljana-sveti-kriz.si

ŽUPNIJA LJUBLJANA SVETI KRIŽ

Na Žalah 2, 1000 Ljubljana

01 437 22 03

ljublana-sveti-kriz@rkc.si

ODGOVARJA: Peter Možina

UREDNIŠTVO: Helena Reberc

LEKTORIRANJE: Marta Anžlovar

FOTOGRAFIJA: splet

URNIK SVETIH MAŠ

VELIKA NOČ: 8.00, 9.30 in 11.00

NEDELJE: 8.00 in 10.00

Tomačevo: 8.00

DELAVNIKI: 7.30 in 19.00

SOBOTE: 19.00

SPOVEDOVANJE:

NEDELJE: 7.30 – 8.00 in 9.30 – 10.00

DELAVNIKI: 18.30 – 19.00

SOBOTE: 18.30 – 19.00

Žrtvi velikonočni
naj hvalnice pojo kristjani.
Jagnje je rešilo ovce:
Kristus nedolžni
je z Očetom spravil grešnike.

Smrt in življenje
sta se borila v prečudnem dvobôju:
Gospod življenja je umrl,
zdaj kraljuje živ.

Povej nam, Marija,
kaj si videla na poti!
Grob Kristusa živega
in slavo sem videla vstalega,
angelske priče, prtič in povôje.

Vstal je Kristus, upanje moje,
pred vami pojde v Galilejo.
Vémo: Kristus je res vstal od mrtvih!
Ti, o Kralj zmagoslavni, se nas usmili.

(Pesem slednica na veliko noč)